

PREGÓ DE LES FESTES DE SANT BARTOMEU ANY 2010

Ferreries, Ferreries del meu cor, ferrerriencs i ferrerrienques, autoritats, estimada família, amics i amigues de sempre i per sempre. Quin moment tan amable, tan polit i tan emocionant, trobar-me entre vosaltres, per obrir de bat a bat, tots junts, les portes a l'esperada **Festa de Sant Bartomeu d'aquest any 2010**. És tan autèntic, tan veritable l'amor que us tinc a tots que me ve a la memòria una cançó, de lletra curta i repetitiva, que cantàvem a l'església quan jo vivia a Ferreries, deia així: "*oh quin gran goig quina joia quan els germans s'estimen, oh quin goig tan gran quan els germans s'estimen...*". Sí, aquest és el meu sentiment i el meu desig per a tots, ara que ens disposem a celebrar, amb alegria, la nostra preciosa Festa de Sant Bartomeu. Així, idò, donem-nos la benvinguda els uns als altres, i permeteu-me que comenci el **pregó**, que he preparat il·lusionada, com un regal dedicat a tot el poble, i molt especialment a la joventut, ells i elles són la bellesa i la salut de la festa, ells i elles són l'esperança del futur de Ferreries. Per ells i per tots, aquí teniu el pregó.

*****

“Que en són, de bells, sobre les muntanyes els peus del missatger que pregona la pau, que duu la bona nova, que diu...” (Is 52,7): Exulta de joia ¡Oh! tu, Ferreries, vila la més hermosa; engalanada estàs, places i carrers per ser festejats. Els teus fills ens apleguem alegres, estem entusiasmats, saltem tots contents perquè ja ve, ja es aquí la nostra festa, el dia gran i feliç de Sant Bartomeu.

La festa és la manera més pregona de dir i cantar amb afinada veu la vida d'un poble. La festa de Sant Bartomeu és el moment més pletòric, més emblemàtic i significatiu de la nostra comunitat. En la festa es trasllueix tota la nostra identitat: història, cultura, llengua, religió; passat i present s'abraça, queda lligat. **En la festa queda posat de manifest el que som i el que vivim**, ella és expressió magnificada del nostre tarannà. Durant tot un any ens afanyem esforçats en el treball, responsabilitzats en les tasques de cada dia per fer del nostre poble un lloc on la vida sigui cada vegada més humana, més digna, més positiva, més agradablement habitable. Alegries i sofriments caminen junts, moltes vegades en el silenci secret i més íntim del nostre cor. Som una gran família i ens volem estimar. **En la festa hi ha tot el batec dels nostres sentiments**, en ella hi trobem com una font que brolla abundosa, bellesa i plaer curatiu per totes les tensions que hem acumulat. Son dies i moments de distensió; tots plegats ens oferim, uns als altres, allò de bo i millor que hi ha en nosaltres mateixos. Ens fem més amables i amigables, ens sentim més agermanats, les diferències queden esvaïdes, ens estimem i ens ho manifestem

amb les abraçades, l'alegria, el cant, el ball, els bots entusiastes, cridem eufòrics amb els pulmons eixamplats. **¡Sí, som un poble i ho volem celebrar!**

La festa de Sant Bartomeu perd els seus orígens en l'antigor, no en saben prou la data. Si la parròquia és creada cap al segle XIV, serà al segle XVIII quan tenim notícia de les obreries del gloriós Sant Bartomeu i la seva festa. **Eren els nostres avantpassats gent senzilla del camp**, avui em diríem: gent que viu **“ecològicament”**, treballant de manera esforçada la terra pedregosa i ventosa del nostre terreny. Aquells ferrerriens seran els qui començaren a protegir els camps de les fortes bufades de tramuntana, fent les tanques de paret seca, que amb el temps donaran una característica pròpia al paisatge de la nostra illa; aquestes parets son una mostra de la feina pacient, silenciosa i ben feta, que pot ser tinguda com una autèntica obra d'art, digna de ser admirada, i que ha sigut inspiradora per la poesia, el cant, (recordeu la cançó “pedres i vent”), la fotografia, el dibuix i la pintura. És, idò, aquesta gent senzilla del camp, que amb els seus cavalls (imprescindibles per la feina i el transport) faran les primícies, pobres i tímides, de la festa de Sant Bartomeu, que amb el temps anirà evolucionant fins el moment actual, en que la podem gaudir ampliada i enriquida, amb els actes culturals, artístics, socials, esportius i religiosos.

Cavalls i caixers son els protagonistes principals de la festa; la seva presència harmoniosa donant voltes pels carrers, l'animós jaleo a la plaça al so de la música, ens fan vibrar d'emoció. La brillant entrega de la bandera del Sant al caixer Sobreposat, l'impressionant i emotiu toc de flabiol, l'espectacular replec dels cavalls, la solemne Missa de caixers; forma tot, un conjunt d'elegància i bon gust que mos omple d'orgull el tenir com a nostra una festa tan plena de vida, força, llum i color. **Cavalls i caixers mereixen el nostre reconeixement per el seu esforç i capacitat de fer-nos disfrutar**; tot el resultat és com un desvari, un deliri que ningú pot aturar, deliri de vida jove, de sang noble que bull i vol esclatar. ¡Quina elegància, quina dignitat la del caixer damunt del cavall!. **Son els nostres cavalls per recrear-nos i xalar; cavall nostre, menorquí, polits i presumits, elegants, nobles com la gent del meu poble**. El bot alt i aturat, el bot curt i seguit, el bot caminant damunt les potes del darrera, ens deixa admirats, exaltats, entusiasmats. Olé, Olé, Olé, acompanya tota la festa, tot el jaleo, crits i música s'harmonitzen fins l'eufòria, fins l'encís. **Gràcies caixer Batle, representant del poble**; gràcies caixer capellana, representant de la comunitat cristiana; gràcies caixer pagès, representant dels l'amos i madones que dignifiquen la penosa i grandiosa feina del camp, **¡tu ets el més originari de sa festa!**; ¡gràcies caixers pel vostre coratge i bravura!, oferint un espectacle original i únic, prodigiós domini de l'home damunt del cavall. Gràcies a tots els músics pel vostre ànim i entrega generosa en el centra de la festa per fer-nos feliços, tan feliços a tots. Tot i tots ens movem al so de la música que ens activa des de dintre i ens ajuda a mantenir el to vital d'alegria i festa.

Té la nostra festa les arrels profundament cristianes, tot el nostra passat prové del cristianisme acollit i ben integrat, transmès de pares a fills. Els nostres avantpassats, miraven la terra, miraven el cel; miraven el mar, miraven el cel; miraven el cel, miraven Déu. Homes i dones d'ànima blanca, senzills, humils, tranquils; Déu era la seva emparança, la seva seguretat; quan l'home resta sol i despul·lat Déu es més fàcil de trobar. Misses i rosaris, jaculatòries, benedicció de les cases i dels camps, pregària confiada, processons i confessionari... Déu era l'amic, Déu era l'estimat, en Déu es confiava i de Déu tot s'esperava. Aquesta és l'herència que els nostres pares, avis, i besavis ens han deixat.

El nom del poble, Ferreries; d'on en prové, de "ferreria" o de la "frareria"?, no en sabem el net. Ferreries quedà constituït com a nom del nostre poble; enclotat i a redossa entre les muntanyes de S'Enclusa, Son Telm, Son Merce, es Molí de Baix, la Trotxa, La muntanya de Son Blanc i S' Ermita de son Granot. Aquí comença una història que s'anirà construint mica en mica, a poc a poc. Avui una casa, demà un altra; avui una boda, demà un altra; avui un naixement, demà un bateig; així cada dia, cada any, pels segles i segles, fins el moment actual.

Ferreries és el nom del poble, Sant Bartomeu és el nom de la parròquia. Allà on hi ha un grup d'homes i dones, Déu s'hi fa present. Aquells primers ferrerriencs assentaren la seva fe damunt el ciment ben posat d'un Apòstol: **el Gloriós Sant Bartomeu**. Ell és un deixeble de Jesús de primera hora, dels qui van conviure amb Ell. L'Evangeli de Sant Joan ens diu que Bartomeu era originari de Canà de Galilea (poblet no enfora de Nazaret d'on era Jesús). Segons la tradició, Bartomeu és identificat amb el nom de Natanael. Era un jueu ple de cel per la Llei, i esperava el Messies d'Israel per alliberar el poble, sotmès sota el jou del imperi romà. Jesús, quan el veu, el va mirar, i veu en ell un home d'una peça, un home de dalt a baix; de la seva boca surt un elogi preciós: **"Vet aquí un israelita de debò, un home sense engany"** (Jo 1,47). Serà baix el Patrocini de l'Apòstol Bartomeu, que aquella petita i primerenca comunitat cristiana començarà el seu itinerari espiritual, el seu pelegrinatge en la fe. Demano a Déu ¡de tot cor! que tot el qui ve a Ferreries, en pugui dir de nosaltres: **"Vet aquí uns ferrerriencs i ferrerriencs de debò, son una gent sense engany"**. ¡Sigui aquesta la nostra identitat!

Si el jaléo és el moment mes aglutinant i social, la Missa de caixers és el moment més sagrat. En el cor, tos hi portem esperances i joies, alegries i penes, sofriments i preocupacions; davant Déu podem abocar tot allò que ens és massa penós i feixuc; és el moment de reconèixer que som pobres i menesterosos. A Déu donarem gràcies per tota la vida del nostre poble, per tots els qui hi viviu i el construïu, també tindrem un record amorós i agraït per totes aquelles persones estimades que ens han precedit, i descansen ja en la pau de Déu; i per totes aquelles persones majors i malaltes que no poden disfrutar de la

feita. En la Missa de caixers escoltarem, una vegada més, la lectura de l'Evangeli de Natanael-Bartomeu, i aquesta serà l'actitud a assolir com a bons seguidors de Jesús, **homes i dones sense engany**.

La bellesa de Ferreries, el nostre poble, es fruit de la bellesa de la comunitat. Quina és la bellesa de la comunitat? Penso i voldria, ¡tan de bo!, que fos la bellesa de tenir plena consciència de que vivim junts com amics i germans, per construir un poble fet d'amor i solidaritat. **Allò que ens identifica com a persones i que ens fa autènticament humans, son les relacions personals.** La certesa de que l'altre m'és necessari, es la base segura per a la unitat en la pluralitat. Son aquestes relacions les que ens ajuden a créixer humanament madurs, psíquicament equilibrats, afectivament compensats. **El bon i ben viure del poble depèn de la qualitat d'aquestes relacions,** del ser capaços d'equilibrar l'interès personal i el comunitari. Cada ferrerienc i ferrerienca és responsable de crear un clima de comprensió, de comunicació de vida, d'atenció a les necessitats dels altres, donant una mà rescatadora perquè ningú se senti completament sol ni marginat. **Aquesta és la bellesa de la comunitat, la bellesa d'un poble, la bellesa i la bondat d'una gent de veritat, sense engany;** la bellesa d'uns ferrerierencs i ferrerierencques que saben que el mal i la mentida no construeixen la persona, si no que la deforma; la bellesa d'unes disposicions interiors, sortides del cor, per fer del diàleg un apropament als altres amb la bellesa de l'afabilitat, amb la bellesa de la simpatia, amb la bellesa de la broma i el bon humor, bellesa d'un conuiu amable, agradable i saludable per tots. Bellesa de viure units, disponibles a fer-nos costat, plens de seguretat i sense por. **Aquesta bellesa farà de Ferreries una gent encoratjada i lliure, una gent alegre i aclarida, una gent de veritat, sense engany. Per a ser un poble de gent sana, hem de ser un poble de gent neta per dintre i clara per fora. ¡Homes i dones d'una gran humanitat!**

Santa Teresa de Jesús, era una dona profundament comunitària i extraordinàriament comunicativa, una dona sense engany i portadora de llum. Quan es dirigeix a nosaltres, les seves monges i filles, ho fa amb una pregunta: "*¿Qué tales habremos de ser?*", i posa la força en tres "*virtudes grandes*", "*amor de unas con otras, desasimiento de todo lo criado, verdadera humildad*", ens dirà també: "*aquí todas han de ser amigas, todas se han de amar, todas se han de querer, todas se han de ayudar*" (*Camino de perfección*). Teresa de Jesús sap que per una vida comunitària sana i feliç, aquestes coses son imprescindibles; va fins i tot més enllà, discernint la persona no per la "**forma**" d'oració, ni per les moltes "**devociones**", si no, per les "*virtudes grandes*", per la vida que se fa donació i entrega, que se fa servei incondicional als demés. **Ho vull dir d'una manera més radical, ho vull dir amb aquell exemple evangèlicament extrem,** quan el Dijous Sant, Jesús agenollat davant dels seus deixebles, es posà ell mateix a servir-los, rentant-los els peus, **¡tot un home, tot un Déu s'abaixa! es fa petit, es fa humil;** ell no vol estar per damunt de ningú, sinó servint i estimant fins a l'extrem. Encara ho farà

més allixonador quan partint el pa, el reparteix repartint-se ell mateix, fent-se aliment perquè tinguem força per poder-lo imitar. Després la creu, finalment la mort... Un silenci dens, profund, misteriós; una fosca negra i esgarrifosa... **I la Llum esclatant de la Resurrecció ens diu que la vida és una festa per sempre, una festa que comença en el cor i ja no acaba mai.** La nostra Festa de Sant Bartomeu, porta al seu darrera tota aquesta ensenyança, tota aquesta tradició, tot aquest exemple per fer possible una comunitat que viu en l'amor.

La bellesa del nostre poble, la bellesa de Ferreries, avui es posa de manifest, quan la comunitat comença a celebrar la seva Festa, la gran Festa de Sant Bartomeu, gaudint la pau i el gust d'estar tots junts, units i agermanats. Bellesa d'un poble, bellesa d'una festa, és també el record agradós per tots els ferrerians i ferrerienques que vivim lluny del poble i que avui enyoren estar entre nosaltres, jells i elles, d'alguna manera, també son aquí!, hi son per l'amor i la comunió. Bellesa d'un poble és la grandesa d'una acollida amable i amigable, a tota la gent dels pobles veïns i els turistes, que ens acompanyen per compartir, admirar i estimar amb nosaltres la Festa de Sant Bartomeu; compartir l'alegria d'unes relacions que s'eixamplen, es fan immenses, abracen l'univers. **Aquest és el nostre poble, així som els ferrerians, aquesta és la nostra manera de fer i viure la festa, la més esperada de l'any, la Festa de Sant Bartomeu.**

*****

Vull ara fer memòria històrica dels anys viscuts a Ferreries, tot recordant lo mes hermós i alegre del nostre passat. Son les imatges, simpàtiques i agradables, còmiques i divertides, de quan érem infants, que record amb molta alegria, perquè ens ho passàvem molt bé. La vida transcorria entre l'escola, la parròquia i el jugar. En aquell temps no hi havia activitats extra escolars per educar les energies en creixement; tota la força la posàvem en el joc; entremaliades com érem, jugar era la nostra gran activitat. Els carrers tranquils, sense cotxes, eren els llocs on ens recreàvem. ¿Qui no recorda el balontiro, la xaranga, botar a corda, jugar amagar, ditet, ditet pua, la bandera, corre carrers, un equip buscant l'altre? Quan arribava el temps de les tómboles, cada una muntava el seu "**xiringuito**" i cridàvem: "**la rueda loca que siempre toca**", i els al·lots per la seva part cridaven: "**el tiro pitchón**"; el joc de mervils i baldufes amb els al·lots, que s'empipaven molt quan nosaltres els guanyàvem; el jaleo de canyes llargues i adornades era tot una festa, botàvem i botàvem a veure qui feia el bot més gros, per nosaltres Sant Bartomeu ja havia començat. Quan sortíem pel camp, les trapelleries consistien en botar dintre els horts, i enfilades als arbres, menjàvem la fruita que penjava primerenca i verdosa: prunes, peres, albercocs, figues, cireres, que després ens donaven mal de panxa. Quan trobàvem una tanca sembrada de blat, corríem com el vent i ens remolcàvem com si allò fos el mar, fèiem una malesa, però encara no teníem el seny posat al cap i tot era perdonable.

El convent de ca ses monges era el lloc cèntric d'acollida per l'escola i on seguïem jugant dins aquell gran pati on passàvem els diumenges de capvespre. Els matins, quan arribàvem a l'escola, lo primer era donar la lliçó; al voltant de la taula de la mestra, anàvem contestant les preguntes de la matèria que havíem après de memòria; seguidament les contes, el dictat, anàlisis, problemes, redaccions. Tot en castellà. Després de dinar anàvem a n'as **centro** amb na **Layeta Al·lès**, (na **Layeta Temu**), que ens explicava històries de sants que ens feien plorar d'emoció; acte seguit, anàvem a fer **“sa visita al Santíssim”**, allí, apreníem a fer oració i ser amigues de Jesús. **Na Layeta va dedicar tota la seva vida a ensenyar als infants la bondat de Déu, la fe en Jesús, la confiança en Maria, l'amor a l'Església.** Per ella i per les monges franciscanes, d'abans i d'ara, un sincer agraïment per la generosa entrega de les seves vides en aquesta missió; així mateix als capellans, i les monges dominiques. Seguint a l'escola, els capvespres era temps per les labors i resar el rosari. No puc deixar de recordar el mes de Maig, quan cada dia, el veníem a resar aquí, a n'aquesta església de Sant Bartomeu, acompanyades de les monges, i vestides amb uniforme blanc, oferíem a la Mare de Déu un ram de flors tot cantant aquella inoblidable cançó: **“Venid y vamos todos con flores a María con flores a María que madre nuestra es”**. Les excursions era una il·lusió i una alegria molt gran; solíem anar a S'Ermita de Son Granot, a sa marina de Santa Rita, es Barranc d'Algendar, sa Sementera, ca na Xini amb aquell jardí de somnis de princeses, a Biniatrum, Tirasec, Son Merce. Sempre jugàvem a guerra, pistolers, indis, romans, espases, esclaus, morts, sang, ferits; tot ho vivíem apassionadament com si fos de veritat. Les dues grans excursions de l'any eren: les quaranta hores al Toro, i a Cala Galdana amb es trole d'as Baulu, aquell cotxe era una peça de museu; tot el viatge cantàvem cançons: **“anem a vega, anem a vega, anem a vega tots contents, amb ses monges, amb ses monges, amb ses monges d'as convent”**; **“De colores, de colores se visten los campos en la primavera, de colores, de colores son los arco iris que vemos lucir, y por eso los grandes amores de muchos colores me gustan a mí...”**; **“un senyor damunt un ruc, un senyor damunt un ruc...”**; de tornada cantàvem: **“turau es cotxe, turau es cotxe, turau es cotxe que vull qualcar, que estic cansada, que estic cansada, que estic cansada de caminar”**. Per Nadal el gran Betlem del convent era l'admiració de tots, petits i grans passàvem hores contemplant aquella meravella feta amb gust artístic i molt d'amor.

S'acabava l'escola, venia l'estiu i Sant Bartomeu era a les portes, tot eren preparatius. Emblancades, ensaimades, xocolates, pastissets. Els pagesos portaven els seus cavalls a posar ferradures noves per sortir a la festa. El meu avi Basili era ferrer, i record haver contemplat, embadalida, moltes vegades, el treball acurat de ferrar els cavalls per la festa, i la feina laboriosa de la forja del ferro, per a fer eines pel conreu del camp. Aquella petita ferreria s'ha convertit avui en unes naus modernes i ben mecanitzades, gràcies al gran esforç fet amb seny i constància dels meus cosins, els germans Martí Hidalgo. El nostre avi i el

vostre pare, estarien avui, de segur, molt satisfets i orgullosos tot veient aquest progrés novedós i significatiu per al nostre poble.

En aquell temps, les festes tenien l'encant de la trobada amb els familiars i amics que no veiem durant tot l'any; a les cases, les taules estaven ben parades de tot lo millor de la nostra gastronomia, per donar la benvinguda a tots i convidar-los generosament. I els cavalls, sempre els cavalls, el jaleo, la Missa de caixers, avellanes, turroneuses, tómbols, futbolins, ball, futbol, tir al plat, crits, bots, gin, suor, cansament i alegria a desdir. **¡Quina potència de festa!, ella diu la grandesa del nostre caràcter humà.**

Després de les festes, l'anada a les coves de les platges, era una experiència de comunió profunda amb la bellesa del paisatge net i salvatge; el silenci i la soledat de la naturalesa, la serena remor del mar, la carícia de la brisa humida, suau i lleugera, amb regust salat, la senzillesa de vida, austera i tranquil·la; tot m'era amable i agradable, me feia sentir, de manera sensible, la proximitat de Déu. Sempre dic que jo he format part dels últims **“troglodites”** de l'illa, vivint en aquelles coves amb lo més elemental; es una vivència que record amb nostàlgia i que ja no es repetirà.

Encara vull recordar dues anècdotes més: ses porquejades, ¡tot una festa familiar!; els infants miràvem com mataven el pobre animal que grunyia espantat, i mentre els majors feinejaven amb les sobrassades, botifarrons i cuixots, als petits ens posaven un faldaret i castanyoles a les mans, i ens enviaven a cantar per tot el poble: **“han mort es porc i no sé a on, a ca na Antònia nostra i a can Miquel d'as forn”;** **“faldaret defora, falderet de dins, ses dones de sa plaça no volen mallorquins, no volen mallorquins, no volen catalans, ses dones de sa plaça no velen comediants”;** **“gorigori guingui, gorigorion, unes bones sobrassades i bons butifarrons”.** I els pescadors, es niets, en Clement, en Tòfol, que va deixar la seva vida en el mar; arribaven els matins i pregonaven pels carrers: **“hi ha peix: gerret, sardines, ublades, sorell”**, les dones sortien al carrer a comprar el peix, mentre el pescador espolsava les mosques que s'aferraven desesperades al caixó. Son imatges molt polides, molt simpàtiques, molt de poble, que tampoc es repetiran mai més.

Va passar la infància, el cos anava canviant, la ment s'anava obrint a noves experiències pròpies d'un altra edat. Deixarem l'escola, vaig anar a treballar a la fàbrica de sabates de can Mascaró, per ajudar a millorar s'escafida economia familiar. Les llargues hores de lectura, el gust per la cultura, la meditació de la Paraula de Déu, la pregaria amorosa amb el Senyor, tantes vegades feta a S'Ermita, i moltes més en el Panell contemplant el poble, preguntant per tot i per tots. El deport, el bàsquet me va proporcionar hores de lluita il·lusionalada i companyerisme plaent amb l'equip. Vam ser campiones de Menorca per primera vegada, i vam tenir el plaer d'anar a jugar a Mallorca, on vam patir una derrota contundent; tan mateix sa xalada d'aquell viatge va ser lo

millor. Després, el futbol femení va suscitar entusiasme, però va durar poc. Tot me va ajudar a canalitzar i equilibrar energies inesgotables que me sobraven per tots els costats.

Despertàrem a la coneixença de l'amor. En aquell temps començàrem a escoltar les cançons d'en Serrat: **“paraules d'amor senzilles i tendres... no em sabíem més, teníem quinze anys...”**; i na Mari Trini, profunda, malenconiosa i trista cantava: **“¿Quién a los quince años, no dejó su cuerpo abrazar...”**; en Júlio Iglesias romàntic i melós amb la seva **“Gwendoline”**; eren somnis d'amor que el cos reclamava, escalfant el desig d'abraçades càlides i besos esquius. Els anys seguien passant, en Serrat seguia cantant: **“ara que tinc vint anys, ara que encara tinc força, i no tinc l'ànima morta i em sent bullir la sang”**; ¡i per Sant Bartomeu, als vint anys, teníem força i ens bullia la sang!. Les dones vàrem fer la revolució, deixarem les faldes i les faixes, nos vestirem amb calçons i ben decidides vam començar anar a botar i xalar davant dels cavalls; el jaleo ja era de tots, al·lots i al·lotes per igual; nosaltres ja no volíem estar per les finestres, ni balcons, ni pels racons, el que desitjàvem era estar ben al cor de la festa fent bulla esclatant. Si el gin pujava al cap, era l'hora d'entrar a casa de qualque amiga i demanar-li un cafè ben carregat per continuar la festa amb renovada vitalitat i alegria. **¡Quina meravella, que no decaigui mai la festa!, bellesa i valor del nostre poble.**

*****

24 d'Agost de l'any 1562. En la molt noble ciutat d'Àvila, en plena **“Castilla profunda”**, Teresa de Jesús va fundar el primer monestir de monges Carmelites Descalces, tot coincidint amb el dia gloriós de Sant Bartomeu. En el seu **llibre de la Vida**, ho descriu d'aquesta manera: **“Fue el Señor servido que el día de San Bartolomé, tomaron hábito algunas y se puso el Santísimo Sacramento y con toda autoridad y fuerza quedó hecho nuestro monasterio del glorioso padre nuestro San José, año de mil y quinientos y sesenta y dos”**. Es així que el dia de Sant Bartomeu, tot el Carmel celebra, amb molta joia, aquell esdeveniment històric, intuïtiu, que Teresa de Jesús va tenir, i que fou un regal per a l'Església i la humanitat. Amb aquella fundació, Teresa, assentava els fonaments d'un imparable nombre de fundacions a manera de: **“pequeños colegios de Críto” (C 20,1)**, on l'oració i la vida comunitària ocupen el lloc central. De l'oració en dirà: **“No es otra cosa oración mental, a mi parecer, sino tratar de amistad, estando muchas veces tratando a solas, con quien sabemos nos ama” (V 8,5)**. La raó fundant de la vida en comú es l'amor, i diu Teresa: **“Entendamos hijas mías que la perfección verdadera es amor de Dios y del prójimo, y mientras con más perfección guadáremos estos dos mandamientos, seremos más perfectas... Importa tanto este amor de unas con otras que nunca querría que se os olvidase” (1M 2,17,18)**. Avui, les petites

comunitats de Carmelites Descalces, d'arreu del món, intentem seguir creant fidelitat orant i fraterna en el cor de l'església, per una vida en l'amor.

Sant Bartomeu se m'ha convertit en una doble festa: el Carmel i Ferreries, dos esdeveniments que estimo profundament i que celebro amb molta alegria. Quan era una jove novícia, agafava una canya o una garnera i em posava a fer tota la bulla del jaleo; les monges me miraven una mica espantades, però m'ho suportaven tot amb paciència, bon humor i una bona dosis d'esperança... Ara que m'he fet major i botar ja no em va be, tinc el recurs de la **Revista de Ferreries** que amb les seves il·lustracions de cavalls, personatges i fotografies tretes del "**calaix de s'avia**"... Sant Bartomeu de Ferreries esta sempre ben present a la nostra comunitat.

El 24 d'Agost de 1981, foren les darreres festes de Sant Bartomeu que vaig celebrar a Ferreries, fins el dia d'avui. El 9 de Novembre d'aquell mateix any, arribava al Carmel on m'hi vaig quedar com a resposta amorosa, a la amorosa crida del Senyor. **Aquest any 2010, he celebrat joiosament el 25 Aniversari de la Professi6 religiosa**, al costat de la meva comunitat i acompanyada per la meva família i amics. Després d'una llarga lluita amb mi mateixa per alliberar-me en el meu interior i posar el Senyor en el centra del meu cor; ara puc cantar alegre i amb pau, la poesia més alta del místic i germà, Sant Joan de la Creu:

*En una noche oscura
Con ansias en amores inflamada
¡oh dichosa ventura!
Salí sin ser notada
Estando ya mi casa sosegada.*

Es passant per aquestes llargues i penoses "**noches oscuras**" com anem quedant il·luminats, pacificats, reconciliats... En el recordatori del 25 Aniversari de Professi6, amb la fotografia d'un quadro del nostre reconegut, **artista i mestre, Carlos Mascaró**, he volgut posar de manifest el que em sento viure per dintre en aquest moments de la meva vida de monja Carmelita Descalça i que és gràcia del Senyor. Ho torno expressar amb la poesia de Sant Joan de la creu:

*En la interior bodega
de mi Amado bebí, y cuando salía
por toda aquesta vega
ya cosa no sabía
y el ganado perdí que antes seguía (C 26)*

i amb paraules de Sant Pau:

“El qui és de Crist és una nova criatura” (Cr 5,17)

Aquest és el meu moment actual, aquest el camí a recórrer fins que Déu vulgui.

*****

Un record amorós i reconegut, a les meves germanes de comunitat perquè m’han donat el gust de poder estar aquí amb vosaltres, pregonant la nostra festa. Elles em són la referència i l’ajuda per a **construir juntes una vida per l’Evangeli**, imitant a Jesús, que va passar fent el bé. **¡Gràcies germanes!**, avancem juntes, avancem unides i coratjoses, amb la ment i el cor amatent.

Un agraïment profund als meus pares, en Llorenç i na Juanita. Perfum del mar, perfum del camp, era el perfum del meu pare; home fet de terra llaurada, vaques pasturades i hort ben cavat; hermós com el blat daurat pel sol estiucenc, i net com palla ventada en les eres de Mongofre, Sant Bonaventura i Sant Agustí; se’n va anar, se’n va anar deveres, no podia esperar. **Es la meva mare una dona forta com el ferro, flexible per la forja** en la fornall i l’enclusa de la vida; feta de ramells i rams de flors, de puntilles de ganxet, de flocs i llençols de núvia, brodats amb fils fins, blancs i de colors; discretament presumida, senyora de casa seva, casa sempre desada, cau d’acollida pels fills, nets i amics. **D’ells vaig aprendre la responsabilitat i el gust per les coses ben fetes.** El seu sacrifici per donar-nos una vida digna i plaent; pel respecte a la llibertat personal per accedir a la vocació. **Gràcies per estimar-nos tant.**

Un sentiment amable, alegre i ple reconeixement a tot el poble, per la vida compartida entre vosaltres. Foren anys viscuts intensament, des del més ample sentit de les relacions humanes, d’on vaig aprendre la fidel confiança, la respectuosa intimitat i la reconeguda llibertat; vos estimo molt a tots, i podeu contar sempre amb la meva amistat i oració. **T’estim Ferreries, sí, t’estim;** besen els meus llavis els teus llavis, expressió delerosa de qui et porta sempre en el cor. **¡Mai amant t’ha volgut dir tant d’amor!.**

Gràcies a la comunitat de creients per ajudar-me a créixer en la fe, vosaltres posareu a les meves mans el do de la Paraula de Déu, i en ella vaig anar trobant el camí, la veritat i la vida, en ella la pau i l’alegria del meu cor. No tinguis por petita comunitat cristiana si avui em som més pocs, resta senzilla, humil, tranquil·la i confiada, en el silenci i pregària del cor. **Sigues només llevat dins la massa i Déu tot ho farà fermentar.** Quan som petits i humils, l’amor de Déu, la seva força salvadora es posa més de manifest.

Autoritats, batlle, regidors i regidores: moltes gràcies per regalar-me aquest honor de convocatòria de la nostra festa. Repensar Ferreries ha sigut un plaer, he pogut somriure amb cordialitat tot recordant i estimant el passat; ha

sigut tot com una música interior potenciadora d'alegria que m'ha fet sentir molt feliç. Me sé, me visc, estic en pau. **Gràcies de tot cor** per aquesta oportunitat.

Vull cridar i cantar fort a la festa com a Sí a la vida, a la bellesa, a l'amor i a la llibertat.

¡Que Déu et beneixi, oh Tu, Ferreries, vila la més hermosa! que Déu et beneixi i que Maria, mare amorosa i vigilant dalt S'Ermita et guardi en la fe la unitat i la pau.

¡¡AMUNT ELS CORS FERRERIENCS, ENCETEM JA SA FESTA DE SANT BARTOMEU I QUE SIGUI FELIÇ, MOLT FELIÇ PER TOTHOM!!

Ferreries, 22 – Agost – 2010